

LBRIS

We know
books

rodica braga

azi-noapte,
pământul a țipat la mine
ultimele poeme

LIMES
2022

cuprins

spaima acestui ev	6
cu o lumină invoaltă.....	8
crengile copacilor goi în iarnă	10
ți-aduci aminte cum,	11
cu fiecare plecare a ta	13
un soare buclucaș	15
prefiră, minte năucă,	16
în mine bate un ceas.....	17
m-am pierdut în adâncul oglinzii,.....	18
bizare hărți ale devenirii,	20
noști cu lună plină	22
cu degete delicate.....	23
cu sunet mângâios de tulnic	24
înainte de a fi tu,	26
azi, suflul tău, Doamne,	27
„trăiți periculos”, a sunat strident	29
pasărea zăpezii a tulburat noaptea	30
mă odihnesc în spațiul netulburat	31
de cânepă topită inima,	32
e o oră limpede ca apa mării	33
închizi ochii,	34
când va veni ziua aceea.....	35
ploua îngânat și liniștit.....	37
mult am iubit cerul și soarele,.....	38
înghețate în noi, toate cuvintele.....	40
un soare fierbinte ca o picătură.....	42

o primăvară capricioasă	43
până a ajunge la tine,	45
cuvinte infestate de colții	46
viața, această continuă mirare,	47
azi-noapte, pământul a țipat la mine,	48
trecutul te latră ca un câine	49
cuvintele se fugăresc, se inflamează,	51
străvezia scamă de lumină	52
mă rog cu ardoare	53
de mintea mea aș vrea	54
nu toate gândurile rodesc	55
închiși fiecare în coconul său,	57
privește floarea și admiră-i	58
tăcută și delicată	59
foarte demult, de demult	60
trăiesc într-un bulb de durere	62
într-un cântec de jale și amar	64
în dimineața asta de primăvară	66
când luna înfoiată ca un păun	68
când miază-noaptea	70
și-acum m-ajung din urmă,	72
mi-e greu în seara asta	74
aud diamantinul soarelui	76
lumina aceasta șiroind	77
într-un amurg cu nori sângerii,	79
adusu-mi-am aminte	81
dulce-amărui	83
pe imacularea colii de hârtie,	85
era demult,	86
în umeda noapte zdrențuită	87
tăcerea, acest diamant,	89
starea de poezie,	90
să te ridici din boală	91

o toamnă ca un rug.....	93
e liniște sub clarul de lună,	94
odăi înstrăinate de absența	95
când totul în jur.....	97
despuiată de orice gând,.....	98
când totul e cântec în tine,	99
un câmp de bătaie	100
oare mai doarme liniștit	101
eu sunt totul și nimic.....	102
în mijlocul lumii	105
în cartea sfântă	107
mâinile tale,.....	109
mă dor toate zicerile.....	111
zilele alunecau liniștite	112
m-am întrebat dacă moartea.....	114
o durere în trup,.....	115
în dimineața aceasta lividă,.....	116
închisă ca o scoică am fost.....	118
ca o sudoare rece a cerului.....	119
gânduri întrerupte.....	120
asemeni florii vespérale,	121
netulburata trecere a zilelor,.....	122
acalmie în tot și în toate,	124
trup curat și sidefiu,	125
biserica e sufletul omului,.....	126
noaptea, ca un șarpe parșiv,	128
viața mea –	129
eu sunt picătura de ploaie	130
îți mulțumesc, Doamne,.....	132
lac înghețat pe toată	133
întunericul mușcă din lumină.....	134
lumina copilăroasă	135
mă doare ceru-ncenușat	136

frigul acesta din oase,	138
în tăcerea dintr-un poem	139
e o zi cu mult soare	140
uneori, reușești să ții	141
să-ți despici sufletul	143
lacrima de cuarț a lunii,	144
clipa trecută, înghițită în burta	146

spaima acestui ev
s-a întins ca rugina.
omenirea întregă, mușcată
de colții ei inclemenți,
își contemplă în spații închise
carnea tremurândă,
chinuită în insomnii
dantelate-n coșmaruri funambulești,
abia mai respiră ca o insectă
uriașă prinsă în rășina crispării.
tu ești singurul care nu recunoști
puterea asupritorului,
îl contești și-ți menții dreaptă
coloana,
crezând în puterea vindecătoare
a sinelui
ce nu și-a pierdut busola.
tu mi-aduci puiul speranței
aburind de proaspăta
naștere
și, ca un magician,
îmi deschizi în față
fereastra unui timp de cristal
care acum se despotmolește
din mlaștini putride
și-și întinde membrele
ca lăstarii cei fragezi.

mi-ești drag, fiule,
pentru aceste crezuri fierbinți
spre care mă tragi
cu zâmbete de încurajare
în care-ți ghicesc toată iubirea
și dorința de îmbărbătare.

cu o lumină invoaltă

ca o corolă de floare,
astfel ai poposit la noi,
an de răscruce.

cu trup fraged de copil
ne-ai înmiresmat clipa
și ai născut un curcubeu
din care am colorat vise și speranțe
hrănitoare.

ploaia din ajun
ți-a înprospătat seninul
și a dat strălucirea de porțelan
transparent pe care ți-e frică
să-l atingi că se sparge.
sufletul nostru,
subțiat de angoase prelungite,
și-a răscopt în țăsturi
fierbinți de întuneric
azimile aburinde,
merindea pentru zilele anevoiase
care vor urma.

cu miezul lor de lumină
ne vom îndestula și vom uita foamea
întunecatelor clipe abia
lăsate în urmă.

lumină a noului an,
izvorâtă din steaua magilor,

ne vestești oare nașterea
unui nou Christ
care va trezi la o nouă viață
pământul?

crengile copacilor goi în iarnă
tremură într-o rugăciune fierbinte
spre cer, spre izvorul nevăzut
al zăpezii, secat parcă
de o secetă globală.
vise pierdute în agonia frunzelor
căzute îi mai fac să jeluiască
în vânt după frumusețea
pierdută, după splendoarea verii.
și, totuși, în rădăcinile lor,
clocotește speranța unei
renașteri, ocrotită
de duhul cel bun al pământului
ce nu și-a pierdut sacra menire.
s-ar cuveni ca noi, oamenii,
să ne rugăm și Geei, nu doar cerului,
ci humei, țărâni din care Domnul,
cu degetele-i sacre,
ne-a modelat ființa
și i-a insuflat viață.

ți-aduci aminte cum,
într-o seară,
demult,
cu cerul zdrențuit de stele,
printr-un sărut cutremurat
ca o rugăciune,
sufletele noastre s-au scaldat,
pentru prima oară,
în nemurire?
timpul, binevoitor,
și-a suspendat, pentru noi,
suflul și a rămas nedumerit
în respirația noastră tăiată
de cuprinderea ființelor
care-și nășteau, în clipa aceea,
lacrima recunoașterii.
capul tău, ușor întunecat,
aplecat spre mine,
m-a cuprins în umbra lui
cu lacomă gingășie,
ca și cum ai fi sorbit,
după o sete îndelungată,
un strop râvnit de apă.
a fost semnul că-mi găsisem
sufletul în care să mă prefir
ca o melodie
în văzduhul necuprins

și să mă recompun, acolo,
de fiecare dată,
cu aceeași dăruire.

cu fiecare plecare a ta
din casă,
se instala un gol și o tăcere
ce-mi înfrigura pielea.
ai să revii la fel, mă întrebam,
aducându-mi aminte
de vocea ta, de râsul tău
bărbătesc, sonor
ca o ploaie iute de vară,
de lumina ce-o iscai în jur
doar întinzând mâna
să mă atingi,
șuguind o mângâiere
la întâmplare.
aerul se încărca
de o energie molipsitoare,
te cuprindea într-o senină
și caldă îmbrățișare
ca și cum l-ai fi sculptat
pentru statura ta viguroasă,
puterea îți curgea viforoasă
prin trup
ca un curent neîntrerupt,
ai fi zis că mă poți ridica
ca pe un fulg,
că mi-ai frânge, de drag,

toți lăstarii și toate florile
care dădeau în pârg
doar pentru tine, iubitule.